

WIS

**DE WERELD
ZONDER GESCHIEDENIS**

ZAZIE NORDEN

Inkijkexemplaar

WIS
DE WERELD
ZONDER GESCHIEDENIS
ZAZIE NORDEN

Eerste druk 2020
Copyright © Zazie Norden

Omslag vormgeving Probeeld | Ambilicious
Binnenwerk vormgeving Ambilicious
Redactie Patsi Demarsin | Ambilicious
Hoofdredacteur Inanna van den Berg | Ambilicious

Copyright © 2020 Ambilicious, Breda

ISBN 978-94-93210-34-9 | NUR 285
www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

WIS

**DE WERELD
ZONDER GESCHIEDENIS**

Proloog

Morgen herinner ik me hier niets meer van. Morgen weet ik niet meer wat ik allemaal in mijn veertienjarige leven heb beleefd. Morgen ga ik niet meer weten wie mijn opa en oma zijn, weet ik niet meer wie mijn vrienden en vijanden zijn. Morgen krijgt iedereen een nieuwe start. Een start zonder geschiedenis, zonder herinneringen.

Ik leef in het jaar 59 en vanaf morgen leef ik in het jaar 0. Dit is niet omdat ik in de tijd kan reizen, dit is omdat elke zestig jaar de geschiedenis wordt gewist. Hoe lang dit al bezig is weet ik niet. Waarom het gebeurt weet ik ook niet. Ik weet enkel dat het gebeurt. Omdat de geschiedenis volledig gewist wordt is de eerste dag van het nieuwe tijdperk het belangrijkste, deze dag kan je hele leven veranderen. Die veranderingen merk je echter niet op, je vorige leven is immers verloren in een onbekende duisternis. Dat is toch hoe ik het me voorstel.

Vandaag wordt een chaos, daar ben ik zeker van. Ik heb met mijn vrienden afgesproken. Het is eigenlijk niet te geloven dat ik morgen niet meer weet wie ze zijn en dat zij niet meer weten wie ik ben. Ik kan mijn leven niet voorstellen zonder hen. Vandaag willen mijn vrienden en ik een onvergetelijke dag hebben, wat op zich belachelijk is, want morgen herinneren we er ons toch niets meer van. Hoe dan ook, mijn vrienden kunnen elk moment mijn huis binnenstormen om me mee te nemen naar onze geheime plek waar we de laatste uren van dit leven gaan doorbrengen.

Ik zit nu in mijn vertrouwde zetel en observeer mijn liefdevolle ouders. Gelukkig heb ik hen morgen aan mijn zijde, dat neem ik toch aan. Ze zeggen dat je zal weten met wie je woont, alleen zonder herinneringen aan hen. Ik hoop dat het waar is, dat ik weet wie ze zijn.

De bel rinkelt door het huis en ik weet dat mijn vrienden er zijn. Ik sta op om de deur te openen en weet dat de Laatste

Dag begonnen is.

We zitten op de fiets. Ik zie de huizen voorbijflitsen en daarbij mijn jeugd. Het is angstaanjagend. Mijn vrienden fietsen naast me. Ze lachen allemaal, maar ik weet dat ze, net zoals ik, bang zijn. We zijn op weg naar onze geheime plek. We slaan rechtsaf en het gigantische bos doemt voor ons op.

De meeste mensen komen niet naar deze plek omdat er een legende over rondwaalt. Een legende die 59 jaar oud is en die morgen vergeten zal zijn.

De legende vertelt het verhaal over een jongen die op de Eerste Dag ontwaakte in het bos, helemaal alleen. Hij werd gek van de onwetendheid en martelde iedereen die in zijn buurt kwam voor wat informatie over zichzelf. Natuurlijk kon niemand hem geven wat hij wilde. Na een jaar gaf hij het op. Ze zeggen dat hij zich ergens diep in het bos heeft verscholen en dat iedereen die zich in zijn buurt waagt een vreselijke dood tegemoet gaat.

Wij weten wel beter.

De bomen sluiten zich om me heen en de stad vervaagt achter me. De stenen worden omgeruild voor aardewegen. Het nazomerse zonlicht wordt gedempt door de schaduw. We gaan dieper het bos in, zetten onze fietsen op slot en gaan van het hoofdpad af. Het is niet ver meer. We worden allemaal stil en laten de geluiden van het bos over ons heen komen. We kijken om ons heen zodat we niet verrast worden door een of ander dier. De lucht is gevuld met de geur van bomen, van de natuur. Een heerlijke geur, veroorzaakt door de bladeren, die je neusgaten binnendringt. Naarmate we dichterbij de geheime plek komen wordt deze nog sterker en specifieker. Het vermengt zich met de verse aardegeur en mos. Door die geur weet ik dat we er zijn. Ik probeer elke seconde in me op te nemen. We staan in het midden van het bos op een kleine open plek. Voor ieder ander persoon zou dit een doodnormale plek lijken, maar voor ons heeft het een speciale betekenis. We gaan in een cirkel zitten.

‘Wat was ook alweer het doel van vanavond?’

Niemand reageert.

‘Gaan we hier alleen maar wat zitten stil te wezen, want daar heb ik eerlijk gezegd geen zin.’ Ik kijk al mijn vrienden aan. De hele tijd stilzitten en voor mij uitstaren is nu niet precies wat ik voor vanavond in gedachten had.

‘Wat stel je dan voor dat we doen? In mijn ogen lijkt het een beetje nutteloos om herinneringen op te halen of er nieuwe bij te maken. Ik snap niet waarom ik hier mee heb ingestemd.’ Laura slaakt een zucht en laat haar kin op haar hand rusten.

We moesten dagenlang aan haar oren zeuren vooraleer ze toestemde om mee te gaan. Ik denk dat ze gewoon niet wil dat we te laat thuiskomen. Vandaag is het heel belangrijk dat iedereen op tijd thuis is. Als je niet thuis bent voor de Wis dan ben je voor eeuwig verloren. Het is iets waar we ons allemaal zorgen over maken. Dat Laura haar bezwaren luidop zegt, maakt het er jammer genoeg niet beter op.

‘Laura, ontspan je een beetje,’ zegt Rae. ‘Als we nu een leuke avond hebben dan zullen we morgen vast met een fijn gevoel wakker worden. Zoals bij een droom die je bent vergeten. Dan ben ik zeker dat onze Eerste Dag goed gaat gaan.’ Rae legt haar hand op de schouder van Laura om haar trage woorden te ondersteunen.

Laura kijkt wat bedachtzaam, toch tovert ze een kleine glimlach tevoorschijn.

Ik ben blij dat Rae er is. Ze houdt onze groep bij elkaar met haar logica.

‘Wat stellen jullie voor dat we doen?’ vraag ik. ‘Ik heb wel een idee.’

Stiekem heb ik een zakmes en een dikke alcoholstift meegenomen van thuis. Mijn plan is om deze plek te markeren. Ik wil dat op deze plek onze namen gegrift staan. Als ik ooit in de toekomst deze plek weer vind dan wil ik kunnen zien dat ik hier al eerder ben geweest. Dat de herinnering aan vandaag komt opborrelen. Daarvoor dient het mes. Ik wilde eerst alles in de bomen kerven. Bij nader inzien ga ik dat toch niet doen. Het is zielig voor de bomen. Vroeger geloofde ik met heel mijn hart dat bomen en planten pijn

kunnen voelen. Ik wil het risico niet nemen dat ik gelijk had. De stift wil ik wel gebruiken. We zullen onze verhalen op de bomen en onze huid schrijven. Op de huid omdat het er misschien morgen nog staat. Het zal ons hele verhaal worden. Ik haal de dop van de stift en vraag aan Rae of ze haar arm wil uitsteken.

Ze rolt haar dunne mouw op en steekt haar arm uit. Ik schrijf mijn naam en doe dat ook op de armen van Laura en Marie. Zo schrijven we allemaal op elkaars huid. We schrijven tot onze armen vol zitten met schrijfsels. Als we dat gedaan hebben staan we op en schrijven we ook op de bomen.

1

Het helse kabaal van een wekker maakt me wakker. Mijn ogen hebben nog geen zin om open te gaan. De wekker blijft lawaai maken.

Ik rol me op mijn rechterzij en steek mijn hand uit om te voelen waar dat ding is. Zodra ik mijn hand vanonder de warme dekens vandaan haal krijg ik kippenvel. Ik lig hier zo aangenaam, met die zijdeachtige lakens. Ze omhelzen me. Een warmte die me beschermt tegen de wereld buiten mijn bed. Ik wil niet opstaan.

Met mijn handen tast ik het nachtkastje af. Het hout voelt koud aan. Gevonden. Ik druk op de knop.

Behoedzaam open ik mijn ogen. Voorzichtig schuif ik de lakens naar beneden. Fel licht verblind me. Als mijn ogen gewend zijn aan het licht, zie ik de lichtstralen heel duidelijk voor me. Ze zijn via de openingen van de gordijnen ontsnapt en daartussen lichten stofdeeltjes op. Ik neem de kamer in mij op.

De muren zijn eenvoudig wit en een ervan is gevuld met lege fotolijsten. Ik vraag me af wat voor een foto's er ooit hebben gezeten. Jeugdfoto's, vrienden, mijn ouders?

Ik zet me recht in mijn kleine tweepersoonsbed. Alles in de kamer voelt vertrouwd aan en toch brandt er geen lichtje van herkenning. Ik gooi de dekens van me af. Een rilling kruipt over mijn ruggengraat. Wanneer ik mijn voeten op de grond zet voel ik het reliëf van de houten vloer. Ik sta op en loop naar het bureau. Daarop liggen verscheidene schriftjes. Ik pak er een op en blader door de lege pagina's. Voor wat zou ik ze gebruikt hebben? Ik schud mijn hoofd.

Het heeft geen zin vragen te stellen waar ik het antwoord nooit op zal vinden. Het enige wat ertoe doet is een goed leven opstarten. De Wis is een kans. Hoezo een kans? Ik heb veertien jaar van mijn leven verloren. Misschien is het wel vreselijk geweest.

Vandaag is de Eerste Dag. De belangrijkste dag van mijn leven. Dat komt omdat vandaag de rest van mijn leven voor de komende zestig jaar gaat bepalen. Vandaag begint toevallig ook de herfst.

Ik open de gordijnen. De zon straalt volle bak op mijn gezicht. Ik glimlach. Perfect weer voor de Eerste Dag. Plots voel ik een steek in mijn hart. Vandaag heb ik ook een deel van mezelf verloren, namelijk alles van mijn kinderjaren, mijn verleden. Alles wat mij heeft gemaakt tot wie ik nu ben. Geschokt verbeter ik mijn gedachten. Het is geen verlies, het is een kans. Ik, Kanita Michiels, moet positief denken. Ik maak wel nieuwe herinneringen in de hoop ze fantastisch zijn.

Ik weet waar ik woon en met wie. Ook weet ik wanneer ik jarig ben. Verder weet ik niets over mezelf. Het ziet ernaar uit dat ik daar geleidelijk achter zal moeten komen. Ik besluit om niet langer te treuzelen en loop naar de kledingkast. Basic kleding lijkt me het best. Een jeansbroek in combinatie met een T-shirt met lange mouwen. Vanuit mijn slaapkamer ga ik naar de badkamer. Daar maak ik me klaar om naar de school te gaan waarvan ik gewoon weet dat ik er moet zijn. Het is vreemd dat ik dit weet. Het is vreemd, deze intuïtie. Waarom school, van alle dingen? Waarom weet ik dat ik daar moet zijn en niet waarom dat zo belangrijk aanvoelt? Ik moet ernaartoe gaan. Dat weet ik. Het kan niet anders.